

EGY ALKOHOLBETEG DOKTORNŐ ÉLETE TIZENKÉT SZILÁNKBAN

Havas Juli

1.

- Kisfiam, sosem volt hozzád való ez a nő!
- Anyuka, ne menjünk bele a régi dolgokba! Elvettem, mert szerettem, két gyönyörű unokát is kaptál tőle. Rosszul alakult. Mások is elválnak.
- Karriert se csinált. Beházasodott a családukba, a város legpatinásabb családjába, és semmit sem tud felmutatni az orvosi diplomáján kívül.
- Anyuka, a te ötleted volt, hogy dolgozzon laborban, hogy ne kelljen éjszakai ügyeletet vállalnia. Hogy legyen mindig itthon a gyerekekkel és velem. Pedig felvették volna a belgyógyászati klinikára is. Szépen nevelte a gyerekeket, tökéletes anya.
- Csak közben elkezdett inni.
- Igen, anyuka, nagy baj van. És köszönöm, hogy évekig segítettél.
- Hamarabb kellett volna elválnod. Ez a kis nő, ez való hozzád.
- Nehezen szokja a két kicsit.
- Legyetek inkább magatokban. Nálunk jó helyen lesznek a gyerekek.

2.

- Igazgató úr, hívattál?
- Jelentkezett az osztályodra dolgozni egy új kolléganő. Hat évig volt gyesen, előtte laborban dolgozott. Belgyógyász szeretne lenni.
- Jesszusom, egy újrakezdő!

– Kell az orvos, nem?

- Nagyon kell.
- Akkor örülj neki. Elvált, ideköltözik.
- Miért pont ide, a világ végére?
- Mert a környéken született. Hazajön.
- És állandóan táppénzen lesz a gyerekeivel. Nagy segítség, mondhatom.
- A gyerekek az apjuknál maradtak.
- Mért, mi a baj vele?
- Állítólag alkoholproblémái voltak. Érdeklődtem. Hónapok óta tiszta.
- Felvetetsz velem egy alkoholista nőt. Igazgató úr, nem értek vele egyet!
- Kell az orvos?
- Kell.
- Akkor felvesszük három hónap próbaidőre. Utána te eldöntöd, megtartod-e.

3.

- Mindenütt kell takarítani, de a papírokhoz nem szabad hozzányúlni! Azokhoz sem, amik a díványon vannak szétszórva, és azokhoz sem, amik a földön vannak. A kórlapokhoz főleg nem. Megértetted?
- Meg.
- Van itt még valami... khm... mielőtt ide bejössz, a kórtermekből összeszeded az újságokat, és idehozod. Látod ezt a kisszekrényt?

- Jézusmária!
- Nem óbégatsz és nem fecsegsz. Az üres üvegeket egyenként becsomagolod és csörömpölés nélkül viszed ki, rendben?
- Gondoltam, hogy valami baj van ezzel a dokinóvel. Hallottam is ezt-azt.
- Te nem gondolsz semmit! Neked nem dokinó, hanem főorvos asszony. Ha egyetlen szót is pletykálsz, repülsz!
- Mindenki tudja, hogy alkesz.
- Az lehet. De a te szádból semmit nem hallhatnak.
- Miért védi mindenki?
- Nem tudsz te semmit! De majd meglátod.

4.

- Nővérke, mikor kerülünk már sorra?
- A főorvos asszonynak rengeteg betege van. Ne álldogáljanak kérem, van bőven szék, foglaljanak helyet. Úgy kényelmesebb. Mindig sokat kell rá várni. Mindenki őt akarja.
- Bizony, mi az ország másik végéből jöttünk. Ő találta meg a sógorom betegségét. Két nap alatt kivizsgáltatta, megoperáltatta. Előtte hónapokig jártunk orvostól orvosig. Senki nem tudta, mi a baja, csak a főorvos asszony.
- A férjem gyógyíthatatlan. Meg fog halni. Hetente eljövünk. Mert erőt ad nekünk. Talán ez az utolsó alkalom.
- Nem értem a titkát. Cigiszagtól bűzölög, rendetlen a ruhája, zsíros a haja.
- Ha nem tetszik magának, nem kell idejárni. Keressen magának kikent-kifent doktornőt. Vagy félrenyalt hajú doktort.
- Jól van na, csak úgy megjegyeztem... Nyilván nincs neki férje. Nincs kinek csinos lenni.
- Téved a kedves beteg. A főorvos asszonynak második férje van, és gyerekei is vannak.
- Aha. Aki pont most válik el tőle. Nem kellett volna annyit dolgozzon. Milyen nő az ilyen? Miért nem törődik a családjával?
- Maga minek jött ide? Kritizálni?
- Csak hangosan gondolkodom. Tudom, hogy jó orvos. Azért jöttünk. De az ilyen ne szüljön. Vagy ez, vagy az. Nem lehet egy seggel két lovat megülni.
- Milyen gonoszok itt maguk mind! Könyörögnek, hogy bejuthassanak hozzá, aztán így kibeszélik. Meg sem érdeklik őt.

- Jól van, nem kell támadni. Csak kimondtam, amit gondolok. Az ilyeneken nem lehet segíteni. Munkaalkoholista. Iszik vagy dolgozik. Vagy mindkettő.
- Szegény.
- Ki szegény?
- Nem is tudom. A családja. Vagy talán ő. Mindenki, aki látja.

5.

- Halló, a főorvos asszonnyal beszélek?
- Igen, én vagyok.
- Bocsanat a zavarásért, tudom, hogy vasárnap van és ebédidő, de muszáj volt hívjam a főorvos asszonyt. Csak maga tud segíteni. A férjemet, tudja, a Józsit a mentő most vitte be a kórházba. Magához járunk tíz éve. Megismer, ugye? Szóval a férjemnek nagyon fáj a hasa. Esetleg bemenne megnézni, mi van vele? Nem most rögtön – ebéd után esetleg?
- Nem ígérem, hogy bemegyek, de telefonon érdeklődöm utána. Jó lesz így? Addig se tessék aggódalmaskodni, jó kezekben van, a kollégák mindent megtesznek a férjéért.
- Jajj, annyira félünk. De máris megnyugodtam. Hallja a tányércsörömpölést.
- Jó étvágyat, főorvos asszony!
- Köszönjük, megvan. Vizontlátásra.
- Még valami: maga hív, vagy én hívjam?
- Visszahívom önöket.
- Nem leszünk hálátlanok, meglátja.

6.

- Megint nem jött dolgozni.
- Negyedszerre ebben az évben.
- És még csak szeptember van.
- Biztos stresszelte az iskolakezdés.
- Mindig van ok az ivásra.
- Igazolatlant kap?
- Dehogy! Kiírtam a szabadságát. Úgyse veszi ki soha. Még van ötven napja.
- Annyira rühellem, hogy állandóan ezt csinálja.
- Azért annyira nem gyakran.
- Védjed csak! De akkor ma te maradsz itt ügyelni helyette.
- Basszus.
- Na ugye?

7.

- Irányítás, itt a tizenkettes kocsi. Megtaláltuk. Nincs jó állapotban.
- A szokásos?
- Igen, a szokásos. Légutak átjárhatók, légzése felületes, vérnyomás alacsony, pulzus nehezen tapintható. Nincs tudatánál, fájdalomingerre reagál, pupillája középtág. Tömény alkoholszaga van. Maga alá piszkított. A vezetőülés csupa pisi.
- Mint mindig.
- Mondtam, hogy a szokásos. Szegény főorvos aszszony, bűdös, mint állat. Bevisszük.
- Pszichiátriára kellene.
- Minek? A múltkor is hazament, amint kijózanodott. Másnap reggel már dolgozott.
- Jobb volt régen minden. Legalább lehetett kényszergyógykezelni.
- Régen minden jobb volt.
- Ne gúnyolódj. Akkor vigyétek a belgyógyászatra!
- Máris indulunk. Most jut eszembe, holnapután időpontunk van hozzá. A feleségemet kezeli.
- Addig rendbe jön.
- Tudom, ismerem. De azért sajnálom.
- Mindenki sajnálja. Szóltál a lányának?
- Szóltam.

8.

- Mi legyen anyukával?
- Csinálj, amit akarsz, hugi, nem akarok tudni róla!
- Van ez a magánszanatórium. Azt mondta, bevonul a szabadsága alatt.
- Fizetem. Mennyi?
- Még nem tudom.
- Mikor megy szabadságra?
- Egy hónap múlva.
- És addig?
- Addig dolgozik. Nincs kire hagyni a betegeket.
- Nincs másik orvos abban a porfészekben?
- Alig vannak.
- Szerinted bevonul?
- Megígérte.
- Megígérte... egész életében csak ígértett. (Elakad a hangja. Sír.)
- Hogy tudsz még hinni neki?
- Hátha most másképp lesz. Beszelnél vele? Annyira szeretné tudni, mi van az unokáival.
- Nem megy – még mindig sír.

- Csak egy szóra hívd fel.
- Annyira hiányzik anyuka. De nem megy. Mennyit utaljak?

9.

- Főorvosnő, valami baj van?
- Fáj a gyomrom, biztos marja a sav. Refluxom van.
- Főorvosnő, nagyon rosszul tetszik kinézni.
- Elszívok egy cigit és mindjárt jobb lesz. (Erősen köhög.)
- Legalább egy EKG-t húzzunk le magáról.
- Majd, ha elfogytak a betegek.

10.

- Saját felelősségemre hazamegyek.
- Kolleganő, az infarktus nem játék.
- Itt voltam, sztentet kaptam, köszönöm, jól vagyok. Nincs már dolog velem, maguk is tudják.
- Pihenni kell. Rehabilitáció kell.
- Tudom. De várnak a betegeim. Tele van írva az egész hónapom. És főleg rá kell gyűjtanom.

11.

- Felterjeszted kitüntetésre? Megbolondultál? Egy alkoholistát?
- Van nála jobb orvosunk?
- Ez baromság! Nem írom alá!
- Kérlek, igazgató úr, írd alá! Legalább ezt adjuk meg neki. Ha már segíteni nem tudtunk.
- Mindent megtettünk. Nem adtunk fegyelmit sosem, nem adtunk igazolatlant sosem. Nem rúgtuk ki. Adtunk jutalmat. Kétszer is. Könyörögtünk, hogy kezeltesse magát. Talán egyszer, ha elment elvonóra. Visszavettük a nyugdíj után. Hogy inkább dolgozzon, és ne igyon unalmában. Nem találtunk másik orvost úgysem. Falaztunk neki. Harminc éve folyamatosan falazunk neki. De kitüntetést nem adok. Harminc évig rombolta a kórházunk jó hírnevét. Harminc évig csámcsogtak rajta az emberek.
- És mégis mindenki őt akarja.
- Kibaszott jó orvos, az igaz. Nem tudja annyira kiütni magát, hogy egy hét múlva, ha visszajön dolgozni, ne ott folytatná, ahol abbahagyta. Micsoda agya lehet, ha ennyi év alatt sem tudta elinni az eszét. Tulajdonképpen anyámat is ő adta vissza. Többnapos részeg hentergésből írt nekem sms-t, hogy milyen labort ve-

tessek le neki. És igaza volt, baszd meg, igaza volt. Amikor felhívtam, hogy megköszönjem, nem forgott a nyelve, de azt meg tudta mondani, mi legyen a következő diagnosztikai lépés.

- Aláírod a kitüntetést?
- Aláírom. A polgármester felnégyel, meglátod. Neki kell majd átadni.
- Ő kezeli a feleségét.
- Mondtam, hogy aláírom.

12.

- Irányítás, itt a hetes kocsi. Megtaláltuk. Nincs jó állapotban.
- A szokásos?
- Igen, a szokásos. Légutak átjárhatók, légzése felületes, ritka, vérnyomás nem mérhető, pulzust nem érzem, nincs tudatánál, fájdalommin-

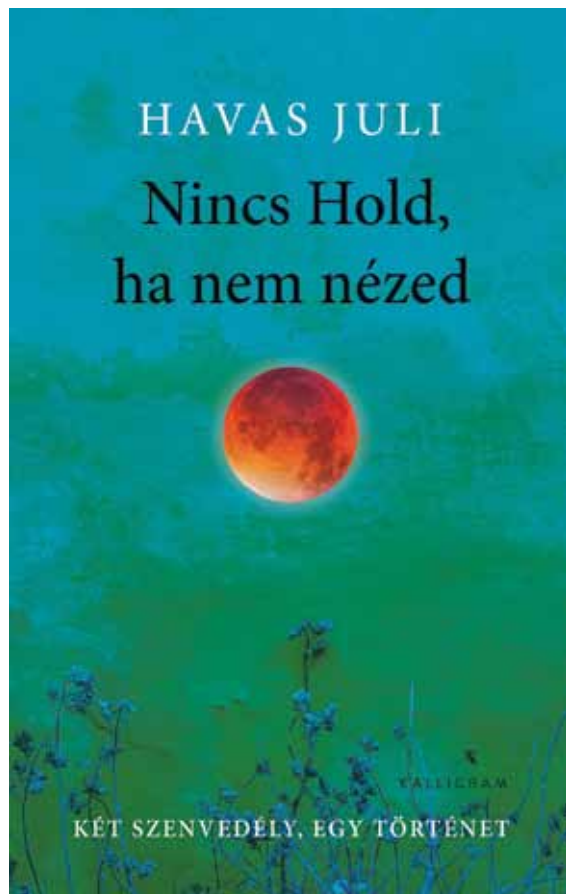
gerre sem reagál, pupillája középtág. Tömény alkohol, hányadék és minden más szaga van.

- Mint mindig.
- Mondtam, hogy a szokásos. Szegény főorvos asszony. Bevisszük. Főorvos asszony, halló, bevisszük...
- Rázza a vállát.
- Hall engem? Halló...
- Húzzuk ki a földre, csinálj vénát, kettőt! Nyomom. Egy-kettő-három-négy. Hívj segítséget, hívd ki az esetkocsit, egy-kettő-három-négy, defit hozd ide... főorvos asszony, jöjjön vissza... semmi... irányítás, itt a hetes kocsi, halotok, bajtársak, küldjetelek segítséget...

Másodközlés a szerző engedélyével.

*A novella eredeti megjelenési helye: WMN EGSZSG
<https://wmn.hu/wmn-egszsg>*

MEGVÁSÁROLHATÓ A KÖNYVESBOLTOKBAN!

„Hogyan lesz egy antiszociális, zúrós kamaszlányból nővér, majd orvos? Hogyan éli meg az alacsony önbecsülésű főszereplő a hosszú éveig tartó szerető-státuszt egy idősebb férfi oldalán? Havas Juli hiánypótló és provokatív könyvet írt ezekről a nehéz kérdésekről. A mellbevágóan leleplező, ravaszul intellektuális és sokrétű regény egyszerre társadalmi kórkép, remek stílusban megírt szerelmi történet és betekintés az orvosi kulisszák mögé a Covid idején.”

(Péterfy Gergely)

„Az van, hogy imádom Havas Julit. Ráadásul írt egy pimaszul jó könyvet, egy olyan világról, amibe mindig is szerettem volna bepillantani.”

(Péterfy-Novák Éva)

Megrendelhető itt:

libri.hu
lira.hu
book24.hu
bookline.hu

